

Mas de Vila-seca

L'Esquirol

Ubicació

Comarca:	Osona
Lloc/Adreça:	Sant Martí Sescorts
Emplaçament	Pel camí de Biquideres que surt de la carretera de Vic a Camprodon C-153.
Alçada:	735 m

Coordenades:

Latitud:	42.05733
Longitud:	2.33358
UTM Est (X):	444858
UTM Nord (Y):	4656356

Classificació

Número de fitxa	08254-173
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Popular
Segle	XVIII
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	08254A011000040000KK

Fitxes associades:

[Frontal de Santa Margarida de Vila-seca](#)

Autoria de la fitxa	Virgínia Cepero González
Data de registre de la fitxa:	dv., 10/03/2017 - 01:00

Descripció

Masia de planta rectangular, que consta de planta baixa, pis i golfes. La coberta és de teula àrab, a dues vessants, i el carener perpendicular a la façana, que es troba orientada a migdia. Presenta cossos annexos adossats, de planta baixa, formant una planta en "U". Les obertures són de disposició irregular, de pedra treballada o de totxo i fusta. Els murs són de pedra lligada amb morter, d'obra vista. Adossada a la casa hi ha la capella de Santa Margarida.

Observacions:

Edifici inclòs al Catàleg de masies i cases rurals del POUM 2008: M59.

Història

La primera referència documental de Vila-seca és de l'any 898, quan els esposos Martí i Algereda venen un camp de "Villasicca" (Vila-seca).

A la segona meitat del segle XIII es va establir al mas la comunitat de monges de Santa Margarida, quan Ermessenda Pasqual, la primera prioressa, va comprar l'any 1282 el mas Vila-seca, veí de la capella, al noble Dalmau de Rocasalva i a la seva muller Cília. La documentació no parla de la regla que seguien, però segons la historiografia posterior, eren augustinianes.

Al segle XIV la comunitat, degut a l'aïllament del lloc i la seva pobresa, es va traslladar al carrer Sant Pere, extramurs de Vic.

La capella de Santa Margarida de Vila-seca va continuar, com el mas, sota la propietat de les monges de Vic, cuidada per un sacerdot que, al extingir-se la comunitat a finals del segle XVI, va perdre el nom de prior.

La capella actual va ser reedificada pels volts de l'any 1620, adossada al mas, a un centenar de metres de la primitiva, de la que només se'n coneix el setial, al lloc on ara hi ha un pedronet.

L'any 1823 va ser desamortitzada o secularitzada la finca del priorat o mas de Santa Margarida.

Bibliografia

FENOY, E.; PANADÈS, J. (2007). Catàleg de masies i cases rurals. Inventari d'edificacions en sòl no urbanitzable. POUM. L'Esquirol: Ajuntament de L'Esquirol.

PLADEVALL, A. [et al.] (1986) "Santa Margarida de Vila-seca". Catalunya Romànica, III, Osona, II. Barcelona: Ed. Gran Enciclopèdia Catalana, p. 579-583.

RIPOLL i VILAMAJOR J. (1823) Document demostratiu de l'origen i antiguitat del monestir de Religiosos de Santa Margarida, en la parròquia de Sant Martí Sescorts, bisbat i corregiment de Vich, que pública D.J.R.V. Vich: Ignasi Valls.

RUBIÓ i SERRAT, A. (2010) "Santa Margarida de Vila-seca: mas i monestir". Els Cingles de Collsacabra, nº 64. Tavertet: Amics dels Cingles de Collsacabra, p. 28-31.

